

den, at man gennem direkte Statstilskud ydede det Beløb, der er nødvendig til Idrættens Trivsel og Fremme, men fordi det nævnte Mindretals Forslag i Virkeligheden kun tilsigter at lovfæste en Ordning, der baade før og nu er praktiseret gennem de aarlige Finanslovbevillinger, som efter Mindretallets Opfattelse hidtil har været ganske utilstrækkelige. Mindretallet maa derfor mene, at Tilskuddene til de enkelte Idrætsorganisationer, naar man vil gaa den direkte Statstilskudsvej, maa fastsættes med bestemte aarlige Beløb, foreløbig for 3 Finansaar, saaledes at Organisationerne med dette Tilskud i Forbindelse med Ungdommens egen Indsats gennem rimelige Kontingenter afpasset efter Tidens Forhold kan forberede og fastlægge deres Arbejde ud i Fremtiden inden for faste økonomiske Rammer. I øvrigt vil Mindretallet yderligere motivere sin Stilling ved Sagens Behandling i Folketinget.

Et *trede Mindretal* (Bertel Dahlgaard) kan ikke medvirke til Forslagets Gennemførelse, idet Indførelsen i Danmark af en „Tipning“ af den her foreslaaede Art efter Mindretallets Anskuelse er økonomisk uforvarlig og vil have skadelige Virkninger for den sunde Idræt, samtidig med at den vil fremme og udvikle Spillelysten i et her i Landet hidtil ukendt Omfang og dermed bidrage til at fremme de Tendenser, der faar Mennesker til at haabe paa Heldet i Stedet for at stole paa Frugten af Arbejde og Flid.

Det foreslaaede „Tipningssystem“ bygger i alt væsentligt paa den Ordning, der praktiseres i Sverige, hvor Spilleomsætningen i 1947 var ca. 50 Mill. Kr. Saafremt man regner med en tilsvarende Omsætning i Danmark paa 30 Mill. Kr. og en Administration af Ordningen ligeledes svarende til den svenske Administration, vil det aarlige økonomiske Resultat af „Tipningen“ blive, at af den 30 Millioners Spilleomsætning faar Spillerne 15 Mill. Kr. tilbage som Gevinster, $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. vil gaa i Statskassen som Afgifter, Idrætten vil faa ca. 3 Mill. Kr., og til andre Formaal vil gaa ca. 2 Mill. Kr., medens Administrationsomkostningerne vil

udgøre ca. 5,5 Mill. Kr., der vil medgaa til at lønne nogle Hundrede Personer ved Kontorarbejde, til Betaling af antagelig 2000—3000 Udsalgssteder for Spillekuponer, til Leje af meget betydelige Kontorlokaler, til Anskaffelse af store Mængder af Papir og Karton og til Anskaffelse og Vedligeholdelse af „Kontrolmaskiner“.

Mindretallet mener, at Oprettelsen af en ny stor Administration for Spil byggende paa en saadan Økonomi er uforvarlig.

Med Hensyn til Tipningens Indfyldelse paa Idrætten har Rektoren for Danmarks Højskole for Legemsøvelser, Professor Emanuel Hansen, over for Udvalget fremhævet „de Farer, der ved Forslagets Gennemførelse truer Idrætten som en for Samfundet værdifuld Faktor til Fremme af Ungdommens Udvikling og Opdragelse“, og Rektoren udtaler, at der ikke er Tvivl om, „at Tipning med Idrætskonkurrencerne som Objekt vil bidrage til at forcere Stemningen omkring Konkurrencerne og deres Resultater og accentuere de Farer, der ad denne Vej truer Idrætten“. Mindretallet er enig i disse Synspunkter og ønsker tillige at fremhæve det for Idrættens hele Placering i Befolkningens Bevidsthed beklagelige, at Interessen forskyder sig fra den umiddelbare Interesse for Idrætten og dens Præstationer til Interessen for en Spillegevinst. At den samme Opfattelse deles af store Kredse inden for dansk Ungdom, fremgaar bl. a. af de Protester mod Tipningens Indførelse, der er indgaaet til Udvalget fra De danske Gymnastikforeninger og De danske Ungdomsforeninger, repræsenterende Hundretusinder af disse Organisationers Medlemmer.

Hvad endelig angaar Tipningens Betydning for Spillementalitetens Vækst i Befolkningen, ønsker Mindretallet at henvise til Erfaringerne fra andre Lande, i ganske særlig Grad England. Tipningen opdrager til Spil. Den er en Forgaard til det Spil med stor Indsats, som trives paa Væddeløbsbanerne, og som allerede er Aarsag til Ulykke for mange. Det er ikke Statens Opgave at værgе den enkelte mod Spillelystens Udartning, men Mindretallet har den Opfattelse, at det er Statens Pligt